

vilde koste saa overordentlig meget, at det ærede Medlem kan sige sig selv, at det vilde han ikke være med til.

De Spørgsmaal, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds' (Sabroe) fremdrog om Aarsagerne til Strafidømmelser, ville komme frem til en anden Tid i det høje Ting, nemlig naar Spørgsmaalet om nye Straffe eller andre Forholdsregler end de nuværende mod dem, der overtræde Loven, kommer til Behandling. Ved den Lejlighed ere disse Spørgsmaal paa deres Plads, og der vil det Spørgsmaal blive taget op til Diskussion, hvad Aarsagerne ere til Straffe, og hvorledes Aarsagerne tages bort og Forbrydelser derved saa vidt gørligt forhindres. Da er Tiden inde til denne Diskussion, og da skal det være mig en Fornøjelse at deltage i den og søge at bringe Enighed mellem de forskellige Anskuelse. Det vilde heller ikke nu være let at skaffe de Oplysninger, som det ærede Medlem ønskede om Forholdet mellem Varetægtsarrest og Fængselsstraf. Et maa vi gaa ud fra, og det er, at de Folk, som ere underkastede Varetægtsarrest, skulle være underkastede denne, og i ethvert Fald er det noget, som den administrative Myndighed paa ingen Maade kan blande sig i. Ifølge Grundloven kan ingen arresteres uden ifølge Retskendelse, og i Spørgsmaalet om Gyldigheden af Retskendelsers Afsigelse maa ingen administrativ Myndighed blande sig.

Det ærede Medlem (Sabroe) spurgte, hvordan det kan være, at der er saa stor Forskel paa Domme, og anførte et Tilfælde, hvor den samme Person var frifunden i Næstved og dømt ved Overretten her i København. Jeg kan der svare det ærede Medlem, at hvis Sagen for Overretten havde været oplyst paa samme Maade, som den var oplyst for Næstved Ret, var Dommen ogsaa bleven Frifindelse ved Overretten. Men den var ikke oplyst paa samme Maade som i Næstved. Jeg kender tilfældigvis Sagen, og derfor kan jeg svare her. At transportere Dommeren til Fængselet i Stedet for Fangernet til Domhuset lader sig ikke gøre i København netop paa Grund af Pladsforhold. Tanken har for Resten ikke været mig helt fremmed, den Gang jeg beskæftigede mig med Retsreformen og med, hvorledes man skulde indrette nye Retslokaler. Jeg overvejede den Gang, om man kunde bruge dem derude. Men ogsaa paa Vestre Fængsel er al Plads optagen, og der er absolut ikke Mulighed for, at noget saadant lader sig

gøre, saa foreløbig maa vi lade Forbryderne komme til Dommerne, hvilket i og for sig ogsaa er det naturligste.

Hvad dernæst alle de andre ærede Talere angaar, kan jeg konstatere hos dem alle en Velvillie overfor den Tanke, at der maa bygges et nyt Fængsel. De erkende alle Nødvendigheden deraf. Jeg kan da ogsaa fastslaa, at det nu er endnu mere nødvendigt, end det er udtalt baade i Kommissionens Betænkning og i Lovforslagets Bemærkninger. Hver evige Dag, der gaar, tager Ondet i Virkeligheden Overhaand, Pladsmangelen bliver større og større. I Dag tror jeg, man er naaet til Maksimum af det Antal Personer, der hidtil har hendsiddet i københavnske Arrester. Jeg har lige faaet Oplysning fra vedkommende Myndighed om, at der i Dag hendsidder i Københavns Arrester 692 Personer, hvilket vil sige 175 mere, end der er Plads til. Ja, der er Plads til dem, for de sidde der jo, men Fængselet er beregnet paa 175 færre Fanger. Nu er det for Resten ikke Statens Skyld, at der sidder saa mange, thi af dem har jeg, om jeg saa maa sige, kun de 47 paa min Samvittighed. Disse 47 Personer ere dømte til Forbedringshus og skulde altsaa afleveres. Resten er Folk, som ikke ere dømte endnu, eller som ere idømte Fængselsstraf. Derfor maa Københavns Kommune ogsaa skride til, hvad jeg efter Forhandling med vedkommende Borgmester tror, at han er forberedt paa og vil tage fat paa, at bygge en Fløj til ved Vestre Fængsel. Det tror jeg efter de Forhandlinger, jeg har ført, meget snart vil blive paabegyndt, og det er ogsaa, ganske bortset fra dette Lovforslags Skæbne, nødvendigt, at der foretages en Forandring derude. Vi maa ogsaa bort fra at benytte det gamle Fængsel paa Christianshavn, som Staten har lejet ud til Københavns Kommune. Det kan ikke bruges mere, det er uanstændigt, at det bruges, og hvis Udvalget kommer til at se det, er der ikke et Medlem, der ikke vil give mig Ret deri. (*Marott*: Kunde De ikke betinget benaade nogle af de mange Mennesker?). Jeg skal øjeblikkelig svare det ærede Medlem paa dette, jeg har noteret det. Skulde jeg glemme det, beder jeg det ærede Medlem minde mig derom. Af de Folk, der ere idømte Forbedringshus, er der altsaa i Øjeblikket 47, der hendsidde i Københavns Arrest, i Provinserne hendsidde 77, det er i alt 124. Tænk Dem 124 Mennesker, der ere dømte til Forbedringshus, og som Staten ikke